

Geboorteverhaal Kim

Zavattarello, oktober 2002

Aan het einde van het jaar 2001, bij volle maan, is Kim in ons midden gekomen, we woonden in een klein appartement op het erf van een boerderij, in een dorpje buiten Milaan in Italië. We waren in diezelfde tijd op zoek naar een ander huis en in april 2002 verhuisden we naar de heuvels van Oltrepo Pavese. Die verhuizing was een hele onderneming, welke met veel emoties en spanning gepaard ging. Voor mij was dat een ingrijpende verandering om na jaren alleen in vrijheid geleefd en gereisd te hebben me te binden aan een man en voor het eerst in mijn leven een huis te kopen om samen te leven. Het maakte allemaal deel uit van een grote innerlijke groei.

Thuisbevallen in het water

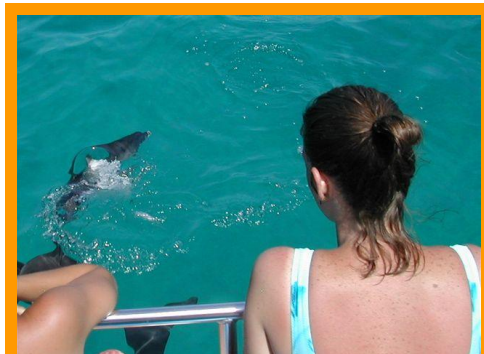
Mede dankzij een boek van een bekende Amerikaanse Rebirther had ik meteen al in het begin van de zwangerschap grote fantasieën om in het water te bevallen, liefst in de natuur en in een grote oceaan met dolfijnen. Daar droomde ik van. Ik verdiepte me in bevallen o.a. door middel van het lezen van één van de eerste nederlandse boeken van Michel Odent, uit de tachtiger jaren. Daar stond voor mij precies genoeg in om te begrijpen waar het omging tijdens de bevalling en het had me indruk gemaakt wat hij schreef wat voor een positieve invloed waterbevalling op het kind en moeder heeft. We woonden inmiddels redelijk geïsoleerd in een heuvelgebied, zwangerschapscursussen volgen was ongemakkelijk, we woonden te ver weg van de 'bewoonde wereld' en misschien ben ik er ook niet het type voor... ik redde mezelf wel op mijn eigen manier. Ik ontdekte echter een privézwembad, een uur rijden van huis, waar in kleine groepjes zwangere vrouwen elke week bij elkaar kwamen voor ontspannings-oefeningen in warm 33°C water. Dat werd mijn favoriete plek voor ontspanning...in water voelde ik me goed. De dromen om ver weg te bevallen bleven uiteindelijk dromen en mijn ideeën namen concretere vormen aan en op het laatste was het voor mij duidelijk: ik wilde thuis in het water bevallen. Ver weg van huis bevallen leek Bart onzin en bovendien ook een hele onderneming.

Dolfijnen en zwangerschap.

Het was Bart, nav een artikel over dolfijnen in een spiritueel magazine, die zich ging verdiepen in internet in een spirituele reis met dolfijnen. Dolfijnen

worden aangetrokken naar zwangere vrouwen en de jonge kinderen, vanwege de frequentie toestand van de hersenen werking van de moeder en kinderen. Dolfijnen hebben door dat je zwanger bent, ze horen twee harten kloppen en het schijnt zo te zijn dat je kindje het geluid van de dolfijn goed kan horen en het daar erg prettig bij voelt.

Healing is bij dolfijnen een natuurlijk proces, de groep en eenheid zijn ook zeer belangrijk. Wanneer een vrouwtje op het punt staat te bevallen wordt zij omringd door een hele groep dolfijnen, om haar te beschermen en veiligheid te bieden. Dolfijnen lijken natuurlijke kraamvrouwen te zijn, in de Zwarte Zee bevallen vrouwen onder toezicht van wilde dolfijnen. Wanneer de kinderen later terugkeren naar hun geboorteplek, worden ze herkend door de dolfijnen en een sterke band blijft altijd bestaan.

5° maand zwangerschap - Bart en ik mediterend en dromend op de catamaran op de Atlantische Oceaan...vol met dolfijnen.

Aangezien dolfijnen als energetische wezens gewoon bij ons in de directe omgeving kunnen zijn, en we niet naar de Zwarte Zee hoeven om van hun kwaliteiten gebruik te maken, kan hun aanwezigheid energetisch bijzondere ondersteuning bieden tijdens de gehele zwangerschap en de bevalling. Dit was genoeg informatie voor ons om samen te willen zijn met dolfijnen. Zo boekten we een weekreis naar het eiland Bimini, nabij Atlantis, in de Atlantische Oceaan, een klein uurtje met het watervliegtuig vanaf Miami. Het was mei, de vijfde maand van de zwangerschap en gingen op weg naar een magisch oord met wilde dolfijnen.

Onvergetelijke reis

Het werd een onvergetelijke emotionele reis. Elke dag om 7 uur begonnen we de dag bij opgaande zon met yoga-oefeningen op het strand en gingen we vervolgens de Atlantische oceaan op met een catamaran met een groep van ongeveer 20 personen, grotendeels amerikanen, en waren we de hele dag van huis. Maar in die week was het weer niet zo mooi en tot aan de derde dag hadden we nog geen dolfijn gezien. Dat was vreemd volgens de leiding en we gingen in een kring zitten op de boot en moesten allemaal vanuit ons hart spreken, hoe we ons voelden en wat erin ons omging. Dolfijnen zijn buitengewoon sensitief en onze gemoedstoestand ('stato di animo') kon van invloed zijn op de aan- of afwezigheid van dolfijnen.

Uiteindelijk, diezelfde ochtend nog, kwamen de eerste dolfijnen rondom de boot gezwommen...ongelooflijk wat een emotie bij iedereen en wat mooi!

Ik alleen met de dolfijnen...

Eén van de vrouwen van de groepsleiding ging het water in om uit te proberen of deze dolfijnen die dag met ons samen wilden in het water. Ze verwijderden zich tot drie keer aan toe, zodra zij het water inging...voor hen was dat een teken dat het geen goede dag was om met de groep het water in te gaan.

Plotseling kreeg ik echter een onweerstaanbare drang om het water in te gaan, een innerlijke stem die zei dat ik het water in moest, ik sprak dat uit tegen de leiding, maar ze wilden me absoluut niet

laten gaan: 'ik zag toch dat ze weggingen...'. Maar in ene veranderden ze van idee, omdat het bekend is dat zwangere vrouwen diepe energetische binding hebben met dolfijnen, en gaven me mijn zwemvliezen en snorkel in handen en ik mocht als enigste van de boot af de oceaan in...!

Er heerste een doodse stilte op de boot, iedereen volgde, met ingehouden adem, deze dolfijnen ontmoeting met zwangere vrouw...Het waren drie moeder dolfijnen met elk een jong aan hun zij...wat een emotie. Ik dook onder water en belandde in de moedergroep dolfijnen met de jonkies om me heen...fantastisch! Ze kwamen rechtop me af gezwommen en keken me recht in de ogen op tien centimeter afstand en vervolgens zoefden ze me op een haarbreedte afstand voorbij...het leek wel of ik in een wasmachine zat! Overal dolfijnen onder, boven, links en rechts!

De tijd stond stil en ik leefde in deze magische sfeer, totdat ik merkte dat ze nog iemand in het water hadden gelaten, Erin, een Amerikaanse vrouw, diegene waar ik het meeste mee optrok in de groep, wat een binding daar onder water!

We waren met z'n tweeën om dit bijzondere moment te delen en dat schepte een diepe band. Dolfijnen zijn echt bijzondere dieren en met hun sensitiviteit weten ze vooral met zwangere vrouwen en baby's een speciale energie te creëren dat harten opent en emoties teweeg brengt. Echt bijzonder, onvergetelijk.

Kort daarop lieten ze er nog een persoon in en de dolfijnen verdwenen op slag...het was voorbij en ik wist meteen: dit kwam nooit meer terug!

Boven en onder mij...overal dolfijnen!

Inderdaad, de sfeer van dat moment is in die dagen nooit meer teruggekomen, de drie moeders met elk hun jong aan de zij lieten zich nooit meer zien. Dezelfde dag waren er een groep van acht dolfinnen die bestond uit volwassenen en pubers, de hele groep was het water ingeweest maar de dagen erna is de sfeer nooit meer zo geweest.

Toen ik, na deze dolfinnenervaring, even later weer uit het water vandaan terug op de boot kwam, kwam ik in een aparte sfeer terecht, er heerste een grote emotie en iedereen was onder diepe indruk en emotioneel en vol met dankbaarheid over de sfeer die de dolfinnen en ik gecreëerd hadden. Iedereen was diep ontroerd bovenop het dek. S'Avonds huilden de mensen er nog om van ontroering en bedankten nogmaals voor de mooie ervaring die ze hadden mogen beleven. In een kring deelden we onze emoties, heel verrijkend.

Toen we een week later weer terug waren in het vliegtuig in Miami richting Italië, kon ik niets anders meer doen dan huilen van blijdschap en ontroering, net alsof er heel veel loskwam en op vele dimensies in mezelf van alles in beweging was gekomen.

In de maanden erna droomde ik heel vaak over dolfinnen en vooral dat moment toen ik alleen met ze in het water was en later met Erin. Ik miste hen, het was net of er een onverbreekelijke verbinding tussen ons was, ookal waren we ver weg in kilometers. Terwijl ik het huis steeds meer vorm aan het geven was in de zomertijd, we woonden er tenslotte slechts 'n paar maanden, speelden de dolfinnen continu een belangrijke rol. Ik schilderde de muren en in ene kwamen er dolfinnen uit mijn kwast gesprongen en begon ik te huilen, uit de stucco die op de muur moest, modelleerde ik dolfinnen. In elke kamer van het huis was wel iets van dolfinnen te vinden. Ik had het gevoel dat ze me begeleidden op mijn weg om moeder te worden, mijn vrouwelijkheid te laten groeien en harde delen in mezelf te laten smelten...

Reis met inzichten

In juli, de zevende maand, reisden we nog naar Nederland en had een afspraak met een NEI-terapeute gemaakt die ik al jaren kende. Via de NEI-methode en de kinesologische test-methode (o.a. ideaal om in contact te treden met baby's in de buik), kwamen er inzichten over een aantal opmerkelijke ervaringen die ik tot dan tijdens de zwangerschap had meegemaakt. Ookal hadden we vanaf het begin nooit het geslacht willen weten, dat leek ons weinig romantisch als je van tevoren alles al weet, kwamen we er bijvoorbeeld achter dat de baby niet wilde dat we van tevoren wisten of ze een jongetje of een meisje was. Ze wilde dat het een verrassing was!

Maar mijn conflict was dat ik absoluut geen idee had bij een meisje en Bart voelde aan dat het een meisje zou zijn. Ik heb eraan gewerkt via NEI om een neutrale mening te vormen over het geslacht. Ik was in elk geval goed bewust dat het schadelijk zou zijn voor een mens als ze in de zwangerschap niet accepteren welk geslacht je bent! Ik heb me er daarvoor voor ingezet om mijn eigen probleem hierover op te lossen. Dat ik persé een jongetje wilde, was omdat ik mezelf nooit als vrouw had geaccepteerd. Ik was blij dat ik mijn probleem had getransformeerd en die bagage niet met mijn kind mee hoefde te geven. Ik accepteerde het zoals het was en was blij met wie er dan ook geboren zou worden. Ik vroeg me af: Heeft iemand zich ooit weleens afgevraagd of z'n baby het leuk vond als ze via een camera naar z'n geslacht gingen kijken of om überhaupt bekeken te worden? Welke ouder heeft ooit toestemming aan de baby gevraagd om via de echo naar het geslacht te mogen kijken?

Een andere opmerkelijke ervaring was dat er tijdens elke controle bij de gynaecologe een elektronische hartslag-meter werd gebruikt om de hartslag te voelen. De foetus in mijn buik bewoog panisch door de baarmoeder, was compleet van slag en de gynaecologe moest moeite doen om te kunnen luisteren. Ik voelde me daarna urenlang beroerd, alsof het kindje een bombardement had geleefd en ik ook. Ik weigerde daarmee door te gaan en vervolgens gebruikte ze de 'antieke' methode: houten 'toeter'.

Met NEI werd bevestigd dat het kindje op die momenten inderdaad heel erg was geschrokken en het beleefde als een invasie. Uit de kinesologische test bleek dat we achteraf energetisch beiden erg verstoord waren. We hadden inderdaad ook uren nodig om ons weer goed te voelen. Het was voor mij een bevestiging dat een echografie, en al dat soort apparaten die geluidsgolven binnendringen in je lichaam, niet positief zijn voor de mens, ookal wordt het tegendeel beweerd. De enigste echo waar ik toestemming voor gegeven had was voor die van de morfologie in de vijfde maand.

Het advies van de terapeute was dat een moeder in elk geval altijd het kind moet voorbereiden op deze invasie door middel van communicatie. Denk aan je kind in de baarmoeder, leg je hand op je buik en vertel de foetus wat er gaat gebeuren. Dat voorkomt een hoop leed en een "verstoorde imprinting". In elk geval ga je met respect met een levend wezen om.

Ook opvallend was, ongeveer in de derde maand, dat ik op een ochtend wakker werd met de naam Kim in mijn gedachten, maar ik had die naam niet verzonnen. Tegelijkertijd was die naam goed zowel voor een jongen als een meisje. Er werd bevestigd dmv NEI dat het kindje die naam zelf uit had gezocht en dat het zo wilde heten....interessant om over na te denken!
De reis naar Nederland bracht me geluk, ik kwam er een vrouw tegen op straat die een vredig slapend babytje in een draagdoek droeg. Dat had ik nog nooit gezien, ik was vertederd door dat beeld en trof me diep, dat leek me wel wat voor mij, met een kinderwagen zag ik mijn moederschap niet gelukkig worden en wonende in de heuvels allerminst praktisch.
In dezelfde straat was een winkel die ze verkocht, wat een toeval! Ik denk dat dat de mooiste en belangrijkste aankoop is geweest voor onze baby-uitzet. Ik realiseerde me toen zeker niet welk een betekenis dat voorwerp zou hebben gehad in de toekomst. Vandaag de dag kan ik me een leven niet voorstellen zonder die draagdoek. Veel meer dan de doek was achteraf niet nodig in de jaren erna...De passie hiervoor en de uitwisseling met andere moeders over de draagdoek heeft mijn leven ingrijpend veranderd.

Op zoek naar bad

Ik wilde thuis in het water bevallen en wilde er een geschikt bad voor zoeken. In Nederland bestaan er voor het thuisbevallen in water, gespecialiseerde bedrijven die waterbaden verhuren.

Ik ontdekte na enig onderzoek dat dat in Italië niet bestond. Dat was een nieuw ding om uit te zoeken, hoe kom ik dan aan gepast materiaal?

In augustus had ik geïnformeerd in Nederland via telefoon en internet voor speciale baden om in te bevallen. Conclusie: wel duur om het te huren in Nederland en een gedoe om via de koeriersdienst te laten komen. Uiteindelijk na veel gezocht kwam ik erachter dat opblaasbare kinder zwembaden en wijnkuipen werden gebruikt in Italië door die enkele moeder die thuis in het water wilde bevallen. We hadden toen in de buurt een groothandel gevonden die grote kuipen verkoopt om wijn in te maken. We woonden tenslotte in een bekende wijnstreek Oltrepo Pavese...Die wijnkuipen leken veel op die baden, waar ze in bevallen die ik in internet had gezien. We hebben er een rand van af moeten slijpen, maar toen paste het toch ons huis binnen.

Op zoek naar verloskundige

Een andere moeite tijdens deze reis van negen maanden was het om een verloskundige te vinden die bereid was om te helpen bij de thuisbevalling. In Nederland is het gewoon en natuurlijk om thuis te bevallen en in elke stad en dorp vind je bijna wel een zelfstandig werkende verloskundige en assistentie die de vrouw komt verzorgen na de bevalling en helpt met de borstvoeding. Ik kwam er al gauw achter dat dat in Italië het tegenovergestelde was en dat gaf me vaak het beangstigende gevoel dat ik in een Italiaans ziekenhuis terecht zou komen, waar ik absoluut geen goed gevoel over had. In

Italië wordt zelden thuis bevallen en dus zijn er weinig vroedvrouwen die er voor voelen te komen en ze zijn er niet meer in hun opleiding op voorbereid om thuisbevallingen te begeleiden. Zo kwam ik erachter hoe het bevallen in Italië in al die jaren tot een gemedicaliseerd gebeuren is uitgroeid. Ik maakte me zorgen over de toekomst (en nog steeds), hoe moet het met al die levende wezens die zo hun leven beginnen? Wat krijgen ze mee in hun bagage gedurende zo'n imprinting? Al die vrouwen die zoveel angsten beleven en die zich helemaal overgeven in handen van een arts? Denken ze dan dat hij het beter weet dan zichzelf? Vertrouwt dan niemand meer op zijn eigen kracht?

Hoe dan ook, in de streek waar we wonen in Oltrepo Pavese, was helemaal niemand te vinden. Iedereen verklaarde me voor gek en ga toch naar het ziekenhuis...zo zeker en vertrouwt...! Op het eiland in Nederland waar ik geboren ben, hielp de huisdokter altijd bij het bevallen. Dus ik vroeg bij ons in het dorp eens om raad bij de arts...Toen ik er naar vroeg bij de vrouwelijke huisarts trok ze lijkbleek weg, begeleiden bij het thuisbevallen?!?...Oh nee, die ene keer dat ze in een auto een bevallende vrouw had geholpen, was ze flauw gevallen...dus dat kwam niet goed. Ze moest er niet aan denken!!!!

Na een hele lange zoektocht die maanden duurde, hadden we een vroedvrouw gevonden die bereid was om bij ons thuis te komen. Een gepensioneerde verloskundige en ze woonde anderhalf uur rijden van ons huis vandaan...

De bevalling

Op 1 oktober s'avonds rond 19.00 uur was ik met de hond aan het wandelen en voelde ik wat zeurend gevoel onder in de buik...Was naar bed gegaan, maar eigenlijk had ik geen oog meer dicht gedaan, regelmatig voelde ik krampen in mijn buik, totdat ik over moest geven om 02.00 u. s'nachts. Toen was dat echt duidelijk, ik maakte Bart wakker en hij is toen begonnen met de kuip te vullen. We hadden een gasbrander te leen en een grote saus-pan van 20 liter (waar ze normaal tomaten mee inmaken) om warm water mee te koken, want we hebben een waterboiler met te weinig inhoud om zo'n kuip te vullen. Deze had nl. een inhoud van 800 liter. Van 2.00 uur s'nachts tot aan 7.00 uur s'morgens is hij bezig geweest. De hele ontsluitingsweeen fase heb ik op de knieën op de grond voorovergebogen op de bank doorgemaakt. Ik zat bij het haardvuur en meditatiemuziek op de achtergrond te visualiseren dat er een dolfijn in een zee van licht (baarmoeder) zat die naar buiten wilde komen. Zo was voor mij de ontsluiting draaglijk en goed te doen. Ik voelde heel letterlijk en precies de baby aan en hoe het indaalde.

Rondom half vier uur braken de vliezen, belden we de verloskundige en ookal moest ze er anderhalf uur voor rijden, ze was optijd en kwam rond vijven aan. Ze wilde de ontsluiting meten, maar ik was in meditatieve toestand en het was voor mij vreselijk om op de bank te gaan liggen, elke paar minuten kwam er een wee en ik voelde me alleen goed als ik voorover gebogen op mijn knieën op de vloer kon zijn.

Ze had het begrepen en daarna had ze me met rust gelaten en vervolgens is het hele geboorteproses natuurlijk verlopen zonder enig ingrijpen van niemand. Ik was helemaal in trance en duldde niemand om me heen, voelde precies aan wat er gebeurde.

Op een gegeven moment voelde ik heel duidelijk mijn baarmoeder een andere beweging maken en herkende dat de persweeën begonnen waren. Precies op dat moment was de kuip gevuld. Pas toen ben ik voor het eerst in het water gegaan.

Uiteindelijk na een hartverscheurende kreet, vanuit het diepst van mijn ziel, ik had het gevoel alsof de ramen in scherven zouden breken, werd de baby na ongeveer vier keer persen geboren op 2 oktober om 7.50 uur s'morgens. In het water.

De bevalling is goed gegaan zonder problemen en zonder inscheuren of wat dan ook. Bart knipte de navelstreng door, de placenta is er daarna wat geforseerd uitgekomen, want de verloskundige was bang dat er problemen zouden komen als we ons niet inzetten om het geboren te laten worden. Ik beleefde dat wel als een storing.

Het was een meisje en Kim keek met grote ogen in de rondte, alles in zich opnemend wat ze om zich heen zag, in alle vrede en stilte. Ze had geen enkel moment gehuild. Het was heerlijk om deze ervaring thuis te mogen beleven. Het was heel ontspannend en vredig. Bart had de open haard aangestoken wat de enigste manier is om ons huis te verwarmen, we leven zonder centrale verwarming. En we hadden alleen kaarsen aan en meditatieve muziek. Zo was er een hele bijzondere sfeer.

Kim was wel licht van gewicht, zo'n 2,350 gr. In de dagen erna nam ze het borstvoeden niet goed op, ze sliep bijna altijd, ik was onwetend en weinig voorbereid en geïnformeerd. Bart en ik zochten informatie en beleefden een stoomcursus borstvoeden via internet en mbv borstvoedingsconsulente op afstand via de telefoon, maar na 2 weken de moed opgegeven. Zij had een paar dagen na de geboorte bijvoeding nodig, na drie dagen slapen, hilde ze van de honger, afkolven lukte niet en de constante telefonische borstvoedingsconsulentie op afstand was ook niet genoeg voor ons om uit de moeilijke situatie te komen. Ze zakte tot 2.180 gr. We waren ondertussen al begonnen met de fles, bij onwetendheid van alternatieven. Met kunstvoeding groeide ze voorspoedig, ookal hebben we over moeten gaan op een biologisch merk van Demeter uit het buitenland, want op de gebruikelijke poedermelken reageerde ze niet goed. Er kwamen, jammer genoeg, nog een paar andere externe problemen bij in die dagen en al die stress die er toen was, had het resultaat dat Kim al geen moeite meer

deed om nog de borst te willen zien. Er volgde voor mij een moeilijke periode met veel boosheid om het feit dat ik mijn dochter niet heb kunnen voeden, enz. Dat heeft heel lang geduurd en hoeveel flessen heb ik bij het steriliseren wel niet laten verkoken en versmelten, onbewust accepteerde ik deze situatie met alternatieve voeding niet. Ik vind het nog steeds erg jammer dat dit zo is gegaan.

Op de vijfde dag vonden we bloed in de luier van Kim en schrokken daarvan. We besloten naar het ziekenhuis te gaan en hadden nog nooit een kinderarts ontmoet. Voor de eerste keer waren we het huis uit gegaan sinds de geboorte en het was een hele onderneming om een ziekenhuis te bezoeken. Ik voelde me kwetsbaar en gevoelig. De kinderarts van de streek bezocht Kim en stelde ons gerust dat er met haar niets aan de hand was, het waren de hormonen die in werking waren wat bij meisjes heel normaal is, het was goed dat we bijvoeding gaven want ze was wel ondergewicht. Maar toen hij vernam dat ze thuis was geboren schrok hij enorm, meteen had hij ons voor gek verklaard dat we een thuisbevalling hadden gedaan en toen hij hoorde dat ik in al die dagen nog nooit gecontroleerd was geweest, ontplofte hij. Hij roepte meteen de brancard en verpleegsters om me af te voeren. In dit tijdperk beval je toch niet meer thuis! ...Ik voelde me behandeld alsof ik van een andere planeet kwam.

Even later kwam de verpleegster met het bed aangereden, maar ik weigerde om afgevoerd te worden en zei dat ik me absoluut in vorm voelde en dat m'n baarmoeder rustig was en dat ik erop vertrouwde dat mijn lichaam in staat was om zichzelf te herstellen. Ik geloof dat ie dat niet zo leuk vond, maar hij kon me niets verplichten en liet me gaan.

De eerste twee weken was Bart thuis van z'n werk en verzorgde mij en zo redden we ons goed. Kim sliep in die weken bovenop mijn borst de hele dag en verbleef ze in de draagdoek als ik met de honden ging wandelen.

Voor de placenta hebben we een plek gevonden onder een magische boom in ons bos achter huis... en zo begon mijn leven als moeder met ups en downs en vele emotionele pieken en dalen, fouten makend en ontdekkend vond ik mijn weg en begon mijn bewustwording in mijn leven ook op moedergebied vorm te krijgen.

Jacqueline Jimmink – alle rechten voorbehouden © - www.jacquelinejimmink.com - www.bambigioi.it

Onze dolfijnenontmoeting was met deze organisatie: www.wildquest.com